

HERMÉSZ-SZONETTEK

26

Ahol nincs érték, ott lesz a vagyon –
nevezheted ezt demagógiának,
és elfutok, mint megriadt vadállat,
nekicsapódtam a nép villanypásztorának,

néhány dolog tiltva vagyon,
a bankárok, miniszterelnökök
öntiszteletükkel nyomnak agyon,
miközben mind rajtunk röhög,

és kirabol, hogyha hagyom,
s hogyha hagyod, téged nagyon,
de közben még leckéztet is,

valamit összehord a gazdaságról.
Azt bevenni mégis cikis.
Hőzöngeni kezd a hazáról.

De van szava Istenről is nekünk,
 magának nem tart meg belőle semmit.
 Ismerteti a világnézetünk,
 de Jézus tetteiből mit se említ.

Hallgat a végső önfeláldozásról,
 hogy másokért kell pusztulni akár.
 Add meg a császárnak, ha rád szól,
 mit tőled elvenni akar! –

így ért félre mindent: de nem hibázhat,
 ha azt hiszi, a császár és az Úr
 őbenne kicsit megtalálható.

Ezért legjobb, ha senki nem tanul
 mástól, csak őtőle, ez az adó,
 mit nagy szerényen megszavaz magának.

Egyiptomi kopt templomok falán az árnyék,
 akár a por, pereg. Rejtett helyek, tévképzetek
 hiánya rám röhög, nevetve vár még.
 A túlvilágra ott bejáratot viszek,

mint hálósákat cipelem magammal,
 mert mindenki csak másutt léphet át oda,
 ahonnan járható a nemlevők hona.
 Egy furcsa dalra mért kéne föltámadni azonnal?

Ha alszol és az jó neked,
 nem kedveled az éneket,
 mi nemlétedből úgy kivet,

repülsz a másvilágból, átrepülsz még
 az életen is visszafele, ismét.
 A feltámadás sohasem vigasztal.

A feltámadás sohasem vigasztal.
Az öröklét depresszió,
nincsen kiút belőle és tavasszal
nem olvad el a hó.

A hó örök, de örök ott a hó,
egymásba beakad a sarkkör
és az egyenlítő.
A változtathatatlanság ha rádtör,

megváltozik az életed, haláloed,
az örömed ma szobrokban találod,
nézed őket és beléjük szeretsz,

a formájuk majdnem tökéletes,
és nem mozognak, de te majd kivárod
a végtelenből jövő végzetet.

